

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Instrvctio R. P. Bartholomæi Riccii Societatis Iesv
Theologi De Modo Recte Meditandi De Rebus Divinis**

Ricci, Bartolomeo

Mogvntiæ, 1605

3 De causis distractionum externis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59608)

De causis externis Distractionum.

C A P. III.

PRIMA causa externa est Dæmon, qui vehementer persequitur sanctum orationis exercitium, vt docet Cassianus in Collationibus. *Orationibus, in quibus, maxime insidiantur demones.* Et si ad distrahendum, eum imprimis iuuent tres causæ internæ iam explicate, sicut iam iam declarabo, incipiendo à prima, de sensibus exterioribus.

Cass. l. 10.
c. 14.

Agit enim per illos, primo procurando, vt obiecta ad distrahendum idonea in illos incurrant. secundo, vt ferantur in eiusmodi obiecta Tertio, fallendo sensus, vel cum obicit res phantasticas & falsas, vel cum earum species in sensus imprimit. Luculentum huius rei exemplum exstat in Chronicis Franciscanorum, in quibus commemoratur, sancto quodam fratre in Ecclesia piè orante, dæmonem specie gliris per funem se demisisse in lampadem, & oleum ebibisse, vt illum vel mète distraheret, vel ab oratione auocaret, sciens eum amantem paupertatis, nec damnum passurum. verum ille suspicatus, quod erat, nihil se commouit.

Agit præterea in phantasiam, commouendo eas species, quibus vnusquemq; nouit
magis

magis distrahi, vt refert S. Hieronymus in vita S. Macarii. Scribit enim illum oculis suis vidisse, quas species dæmon monachis suis in oratione obiecerit: nam aliis formas mulierum, aliis palatiorum, aliis aliarum rerum obiecit, nam postea rogati, quibus cogitationibus tentati essent, idem confessi sunt.

*Cass. coll.
9. c. 6.*

Vtitur deniq; & ministerio passionum. Exemplum est in Cassiano de monacho qui tanto ardebat desiderio spelunculam suam laxandi, vt totum diem consumeret in ea excauanda. Vidit enim alius monachus astantem illi æthiopem, & brachium eius commouentem.

*Greg. 28.
mor. c. 9.
Thren. 9.*

SECUNDA causa est Dominus Deus. Sed quis id credat? Ita asseuerat S GREGORIUS in verba Ieremiæ. *Opposuisti nubem, ne transiret oratio, &c. menti nostra terrenis voluptatibus assueta curarum suarum phantasmata iusto iudicio obiicit, quibus eam in ipsa orationis sua intentione confundit, & quam desideris infirmis deditam non ignoras, recte cecatam ab intruēda luci tua perspicuitate reuertas: Et cum in te intenditur, ipso à te cogitationum suarum nubilo reflectatur, & qua terrena, & assidue cogitat, quia vult, hac etiam in oratione toleret, cum nō vult. Vbi aduerte, sanctum*

sanctum illum supponere distractionem considerari posse, vel vt obnoxiam culpæ, quum sit actio deficiens à debita rectitudine, id est. attentione: vel vt pœnam ex antegressa culpa secutam. Et hoc secundo modo ait s. Gregorius aliquando eius causam esse Deum, ad castigandum scilicet distractum. Postquam enim quis data opera totum diem impendit tractandis rebus terrenis & caducis, permittit DEVS, vt illi orationi vacanti vel inuito terrenæ occurrant cogitationes. Notanda autem est illa locutio, *QUIA VULT*, hoc est, propria voluntate, & libidine, vt distinguatur ab iis religiosis, qui ex mandato superiorum de illis cogitant, ad quos pertinet illa Christi promissio. *Et si Mar. vii. mortiferum quid biberint, non eis nocebit.* Et forte hanc doctrinam S. Gregorii voluit comminari figuratè Deus in persona Cain, quando ei maledicens dixit. *Eris vagus & Gen. 4. profugus in terra.* hoc est, mens nostra in orationibus vaga erit, & errabunda, instar hominum profugorum qui nusquã sedem stabilem habent. Nec vellem te fastuoso spiritu respondere cum Cain, *Maiores est iniquitas mea, quam vt veniam merear?* interrogantis forma, quasi miser, vt nonnulli volunt, lamentaretur Deum in se æquo seueriore n,

riorem, temerè cogitando pœnam sibi inflictam esse grauiorem culpa. At potius malim te cum humili de te existimatione, agnoscendo lapsus tuos graui pœna dignissimos, dicere assertiuè, quanto te aduersis distractum, *Maior est iniquitas mea, quam vt veniam merear.* O dulcissime Domine, confiteor, tãtam cogitationum alienarum turbam, mihi merito cessisse in pœnam, sed longe inferiorem culpa tot vanitatum, & affectionum, quibus non solum quotidie, sed etiam quauis hora & momento anima mea immergitur.

*De remediis contra causas internas
Distractionum.*

C A P. IV.

MEDICI duo remediorũ genera usurpant contra morbos corporum. Alia enim sunt Præseruatiua, quæ dantur ante morbum, hoc est, ne aditus detur morbo futuro. Alia verò dicuntur Purgatiua, quia purgant & liberant hominem à morbo iam acquisito. Vtroq; genere remediorum vtetur & nos contra hoc perniciosum distractionum malum.

QVOD igitur ad sensus attinet, eorum remedium præseruatiuũ est, vt bene custodiantur